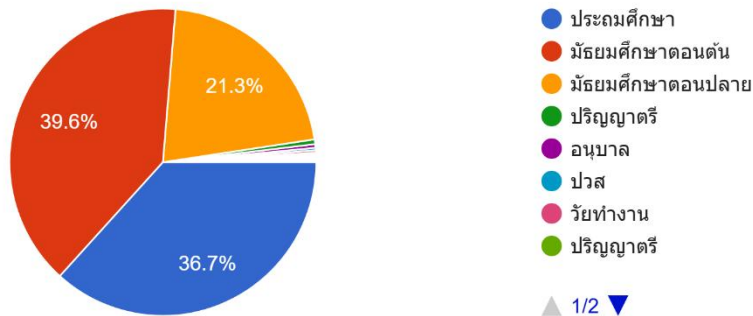

สรุปแบบสำรวจความรุนแรงในโรงเรียน

ข้อมูลทั่วไป

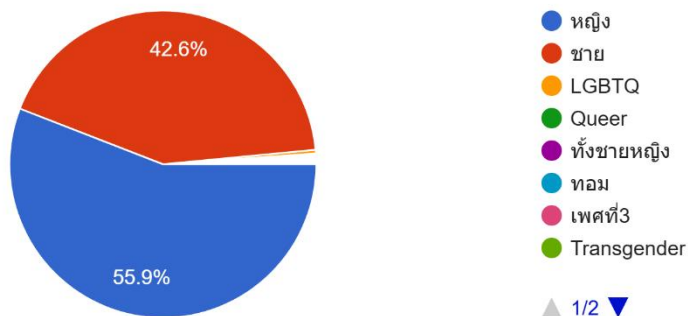
ระดับชั้นของคุณ
คำตอบ 798 ข้อ

คณะกรรมการด้านการศึกษาค้นคว้า ประเด็นความรุนแรงในโรงเรียนเป็นประสบการณ์ที่ฝังลึกและส่งผลกระทบต่อเนื่อง แม้ผู้ประสบจะสำเร็จการศึกษาไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและสะท้อนประสบการณ์ของผู้ที่อาจเคยได้รับผลกระทบจากความรุนแรงในโรงเรียน จึงได้เปิดกว้างให้ผู้สนใจสามารถเข้าร่วมตอบแบบสอบถามได้ โดยไม่จำกัดเฉพาะช่วงอายุที่กำหนดไว้เบื้องต้น ซึ่งอาจให้มุมมองที่แตกต่างและเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจและแก้ไขปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนในภาพรวม

ผลจากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (39.6%) รองลงมาคือ นักเรียนระดับประถมศึกษา (36.7%) และมัธยมศึกษาตอนปลาย (21.3%) ตามลำดับ สำหรับผู้ตอบจากระดับการศึกษาอื่น ๆ ได้แก่ ระดับชั้นอนุปริญญา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปริญญาตรี ปริญญาโท และวัยทำงาน มีสัดส่วนรวมกันประมาณ 2.4%

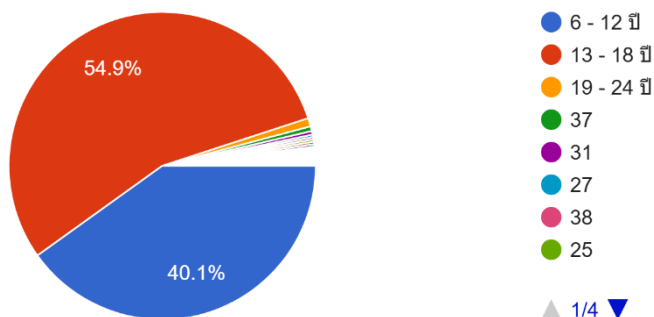
อัตลักษณ์ทางเพศ
คำตอบ 798 ข้อ

ผลจากการสำรวจพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (55.9%) รองลงมาคือ เพศชาย (42.6%) สำหรับผู้ตอบที่ระบุอัตลักษณ์ทางเพศอื่น ๆ เช่น LGBTQ Queer ทอม Transgender ฯลฯ มีสัดส่วนรวมกันประมาณ 1.5%

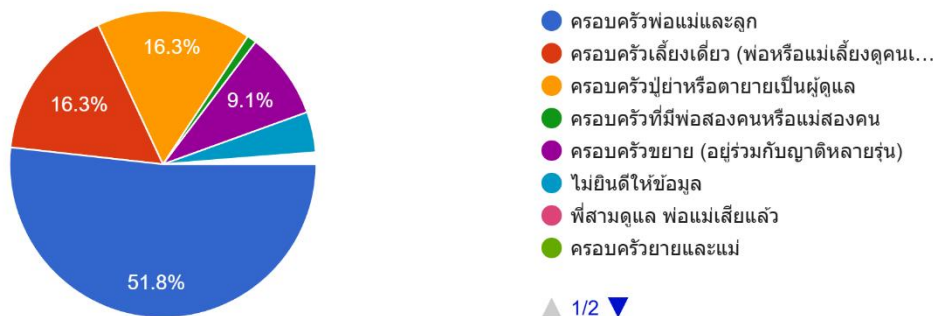
หมายเหตุ : สำหรับอัตลักษณ์ทางเพศทางคณะกรรมการด้านการศึกษาศาสนาผู้บริโภคนเปิดให้ผู้ตอบแบบสำรวจสามารถเลือกได้ว่าจะระบุเพศของตนเองอย่างไร

อายุ
คำตอบ 798 ข้อ

จากการสำรวจผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 798 คน พบว่า กลุ่มผู้ตอบที่มีจำนวนมากที่สุดคือ กลุ่มอายุ 13 - 18 ปี (ระดับมัธยมศึกษา) คิดเป็น 54.9% รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 6 - 12 ปี (ระดับประถมศึกษา) คิดเป็น 40.1% ส่วนกลุ่มอายุอื่น ๆ ได้แก่ 19 - 24 ปี และ 25 - 40 ปี มีสัดส่วนรวมกันประมาณ 5%

ลักษณะครอบครัวของคุณเป็นแบบใด
คำตอบ 798 ข้อ

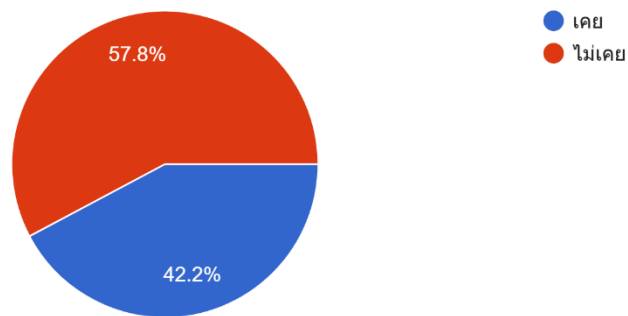

คณะกรรมการด้านการศึกษาลើงเห็นว่า สภาพแวดล้อมภายในครอบครัวมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเลี้ยงดูและลักษณะนิสัยของนักเรียน ซึ่งจะแสดงออกในโรงเรียนและในกลุ่มเพื่อน ด้วยเหตุนี้ การมีคำถามเกี่ยวกับลักษณะครอบครัวในแบบสำรวจจึงมีความสำคัญ เพื่อทำความเข้าใจบริบทของผู้เรียน โดยข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะครอบครัวจะช่วยให้เห็นภาพรวมของสภาพแวดล้อมที่นักเรียนเติบโตมา ซึ่งอาจส่งผลต่อพฤติกรรมทัศนคติ และการปรับตัวของพวกเขาในโรงเรียน

จากการสำรวจผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 798 คน เกี่ยวกับลักษณะครอบครัว พบว่า

- ครอบครัวที่มีพ่อ แม่ และลูก เป็นรูปแบบที่พบมากที่สุด คิดเป็น 51.8% ของผู้ตอบทั้งหมด
- ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว (พ่อหรือแม่เลี้ยงดูคนเดียว) มีสัดส่วน 16.3%
- ครอบครัวที่ปู่ย่า หรือตายายเป็นผู้ดูแล มีสัดส่วน 16.3% เท่ากันกับครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว
- ครอบครัวที่มีพ่อสองคน หรือแม่สองคน / ครอบครัวขยาย (อยู่ร่วมกับญาติหลายรุ่น) มีสัดส่วนรวมกันประมาณ 9.2%
- มีผู้ตอบ 4.3% ที่ไม่ประสงค์ให้ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะครอบครัว

คุณเคยมีประสบการณ์หรือเคยพบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงในโรงเรียนหรือไม่?
คำตอบ 798 ข้อ

จากผลการสำรวจผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 798 คน พบว่า มีผู้เคยมีประสบการณ์หรือพบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงในโรงเรียนจำนวนมากถึง 42.2% (337 คน) ในขณะที่ 57.8% (461 คน) ระบุว่าไม่เคยมีประสบการณ์ดังกล่าว ข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่า แม้ผู้ตอบส่วนใหญ่จะไม่เคยเผชิญกับความรุนแรงในโรงเรียน แต่ก็มีจำนวนไม่น้อยที่เคยประสบเหตุการณ์ดังกล่าว

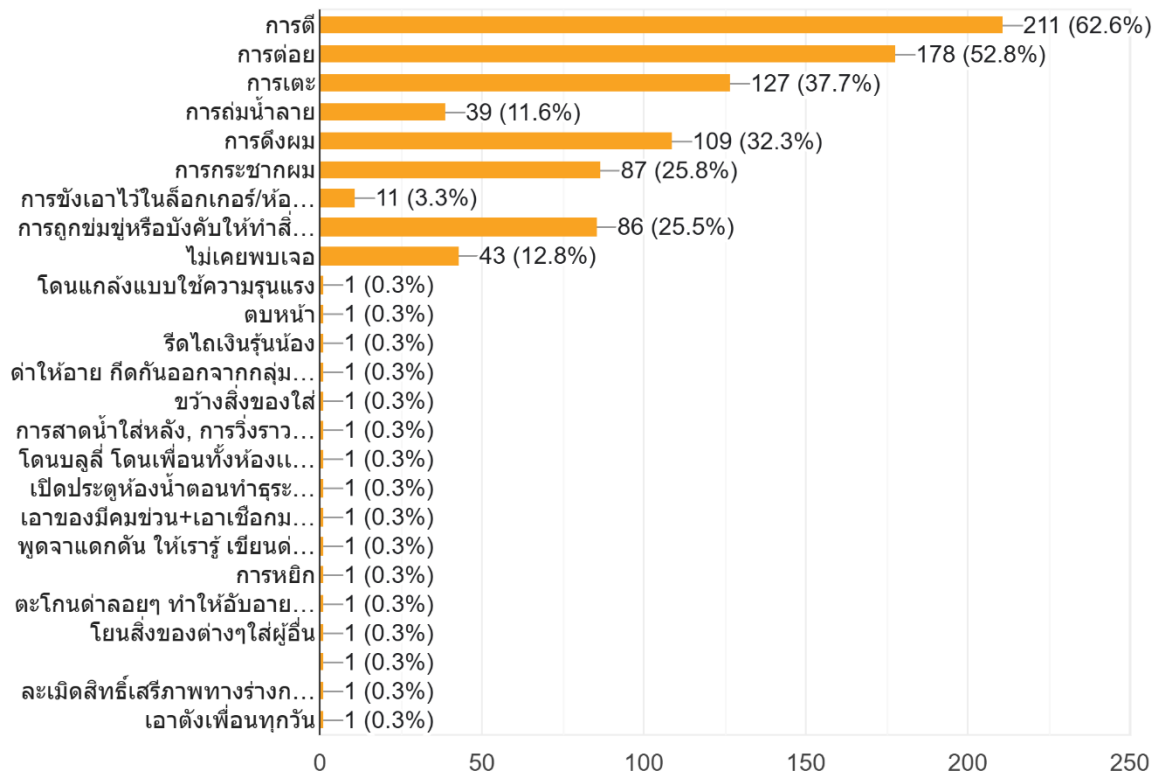
ในส่วนถัดไปของผลสำรวจนี้ จะนำเสนอผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับประสบการณ์ความรุนแรงในโรงเรียนจากผู้ตอบที่เคยมีประสบการณ์หรือพบเห็นจำนวน 337 คน โดยจะแบ่งออกเป็น 4 รูปแบบหลัก ได้แก่

1. ประสบการณ์การรังแกทางร่างกาย
2. ประสบการณ์การรังแกทางวาจา
3. ประสบการณ์การรังแกทางสังคม
4. ประสบการณ์การรังแกในโลกไซเบอร์

ประสบการณ์เกี่ยวกับความรุนแรง

การรังแกทางร่างกาย (physical)

คำตอบ 337 ข้อ

จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 337 คน ที่เคยมีประสบการณ์หรือพบเห็นการรังแกในโรงเรียน พบว่ามีรูปแบบการรังแกทางร่างกาย (physical) โดยเลือกได้มากกว่า 1 ข้อ ดังนี้

- การตี เป็นรูปแบบการรังแกทางร่างกายที่พบมากที่สุด คิดเป็น 62.6% ของผู้ตอบ (211 ครั้ง)
- การต่อย เป็นรูปแบบการรังแกทางร่างกายที่พบมากเป็นอันดับสอง คิดเป็น 52.8% ของผู้ตอบ (178 ครั้ง)
- การเตะ คิดเป็น 37.7% ของผู้ตอบ (127 ครั้ง)
- การดิงผม คิดเป็น 32.3% ของผู้ตอบ (109 ครั้ง)
- การกระชากผม คิดเป็น 25.8% ของผู้ตอบ (87 ครั้ง)
- การถูกข่มขู่ หรือบังคับให้ทำสิ่งต่างๆ คิดเป็น 25.5% ของผู้ตอบ (86 ครั้ง)
- การถ่มน้ำลาย คิดเป็น 11.6% ของผู้ตอบ (39 ครั้ง)

- การขังเอาไว้ในล็อกเกอร์/ห้อง คิดเป็น 3.3% ของผู้ตอบ (11 ครั้ง)
- ไม่เคยพบเจอ คิดเป็น 12.8% ของผู้ตอบ (43 ครั้ง)

นอกจากนี้ยังมีรูปแบบการรังแกทางร่างกายอื่น ๆ ที่มีผู้ตอบแบบสำรวจให้ความเห็นเพิ่มเติม จำนวน 0.3% ได้แก่ โดนแกล้งโดยใช้ความรุนแรง ตบหน้า รีดไถเงินรุ่นน้อง ต่ำให้อายกีดกันออกจากกลุ่ม ขว้างสิ่งของใส่ การสาदनน้ำใส่หลัง การวิ่งราว เปิดประตูห้องน้ำตอนทำธุระส่วนตัว เอาของมีคมขว่น เอาเชือกมาฟาด พุดจาแตกดันให้รู้ เขียนด่า การหยิก การตะโกนด่าลอย ๆ ทำให้อับอาย โยนสิ่งของต่าง ๆ ใส่ผู้อื่น ละเมิดสิทธิเสรีภาพทางร่างกาย และการถูกรีดไถเงิน

จากข้อมูลสำรวจ แสดงให้เห็นถึงลักษณะของการใช้กำลังต่อร่างกายผู้อื่นในโรงเรียน ดังนี้ **การตี นับเป็นรูปแบบความรุนแรงที่มีสัดส่วนสูงถึง 62.6% (211 ครั้ง)** ซึ่งบ่งชี้ว่าการใช้มือหรือสิ่งของทำร้ายร่างกายโดยตรงเป็นรูปแบบการรังแกทางกายภาพที่พบได้บ่อยที่สุดในโรงเรียน และลำดับถัดมาคือ **การต่อย พบมากเป็นอันดับสอง คิดเป็น 52.8% (178 ครั้ง)** ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการใช้กำลังที่รุนแรงขึ้นในการทำร้ายร่างกายผู้อื่น

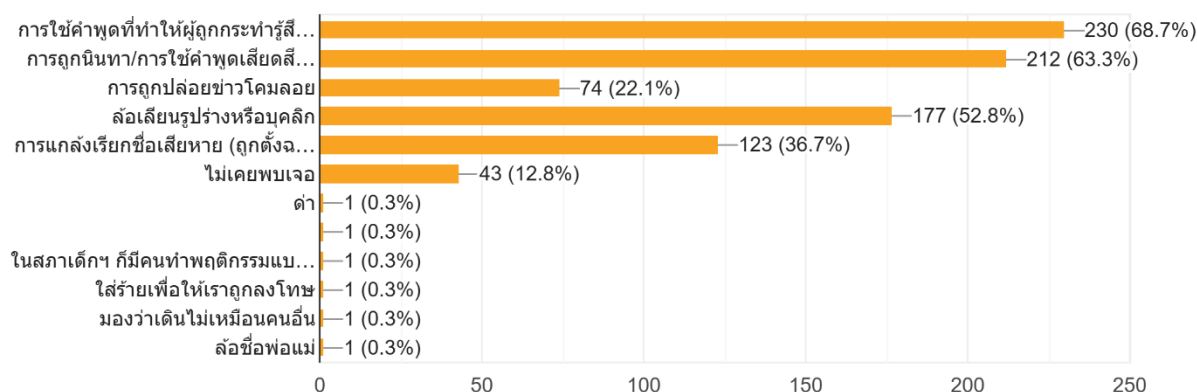
การเตะพบ 37.7% (127 ครั้ง) ซึ่งเป็นการใช้ส่วนของร่างกายในการทำร้ายที่อาจก่อให้เกิดการบาดเจ็บได้และการดิงผมพบ 32.3% (109 ครั้ง) ซึ่งเป็นการกระทำที่แสดงถึงการควบคุมและอาจสร้างความเจ็บปวดและความอับอาย การกระชากผมพบ 25.8% (87 ครั้ง) ซึ่งมีความรุนแรงกว่าการดิงผมและอาจทำให้เกิดการบาดเจ็บได้ **การถูกข่มขู่ หรือบังคับให้ทำสิ่งต่าง ๆ พบ 25.5% (86 ครั้ง)** ซึ่งแม้จะไม่ใช่การลงมือทำร้ายร่างกายโดยตรง แต่เป็นการใช้กำลังทางกายภาพหรืออำนาจที่เหนือกว่าในการบังคับขู่เข็ญให้ผู้อื่นกระทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

การถ่มน้ำลายรูปแบบนี้พบ 11.6% (39 ครั้ง) ซึ่งเป็นการกระทำที่แสดงถึงความไม่เคารพและต้องการทำให้ผู้อื่นรู้สึกสกปรกและต่ำต้อย **การขังเอาไว้ในล็อกเกอร์/ห้องพบ 3.3% (11 ครั้ง)** ซึ่งเป็นการกระทำที่รุนแรงและจำกัดอิสรภาพทางร่างกายของผู้ถูกรังแก

นอกจากนี้ผู้ตอบแบบสำรวจยังกล่าวถึงความรุนแรงในรูปแบบอื่น ๆ นอกจากข้างต้นจำนวน 0.3% ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของการรังแกทางร่างกาย ตั้งแต่การใช้ความรุนแรงโดยตรง (ตบหน้า ขว้างสิ่งของ) การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล (เปิดประตูห้องน้ำ) การใช้สิ่งของทำร้าย (เอาของมีคมขว่น เอาเชือกมาฟาด) ไปจนถึงการข่มขู่และรีดไถเงิน

การรังแกทางวาจา (verbal)

คำตอบ 335 ข้อ

จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 335 คน ที่เคยมีประสบการณ์หรือพบเห็นการรังแกในโรงเรียน พบว่ามีรูปแบบการรังแกทางวาจา (verbal) โดยเลือกได้มากกว่า 1 ข้อ ดังนี้

- การใช้คำพูดที่ทำให้ผู้ถูกรังแกรู้สึกเจ็บปวดใจ รู้สึกอับอาย เป็นรูปแบบการรังแกทางวาจาที่พบมากที่สุด คิดเป็น 68.7% ของผู้ตอบ (230 ครั้ง)
- การถูกนินทา/การใช้คำพูดเสียดสี เป็นรูปแบบการรังแกทางวาจาที่พบมากเป็นอันดับสอง คิดเป็น 63.3% ของผู้ตอบ (212 ครั้ง)
- การล้อเลียนรูปร่าง หรือบุคลิก คิดเป็น 52.8% ของผู้ตอบ (177 ครั้ง)
- การแกล้งเรียกชื่อเสียหยา (ถูกตั้งฉายา) คิดเป็น 36.7% ของผู้ตอบ (123 ครั้ง)
- การล้อเล่นขำๆ โคมลอย คิดเป็น 22.1% ของผู้ตอบ (74 ครั้ง)
- ไม่เคยพบเจอ คิดเป็น 12.8% ของผู้ตอบ (43 ครั้ง)

รูปแบบการรังแกทางวาจาอื่น ๆ ที่มีผู้ตอบกล่าวถึง แต่มีจำนวน 0.3% ได้แก่ การด่า การใส่ร้ายเพื่อให้บุคคลอื่นถูกลองโทษ การล้อเลียนทางร่างกาย เช่น การเดินไม่เหมือนคนอื่นและการล้อชื่อพ่อแม่

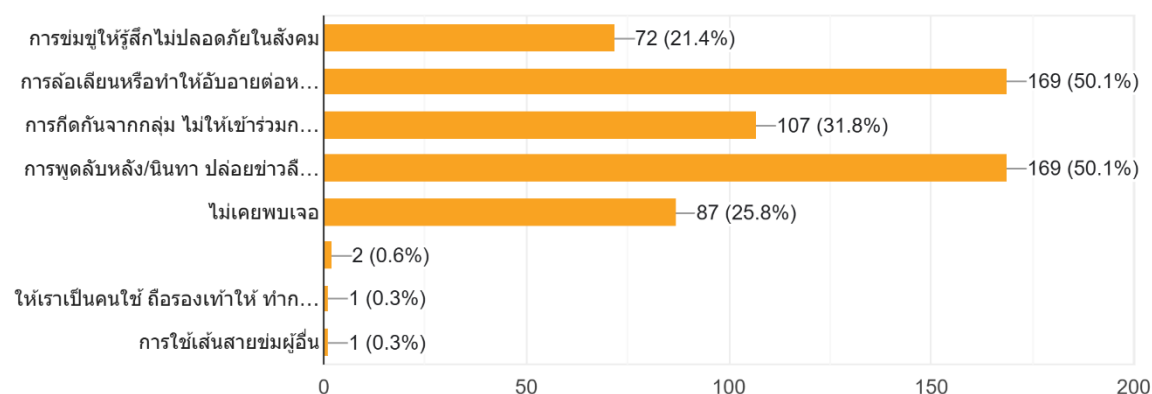
จากข้อมูลสำรวจสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของการใช้คำพูดเพื่อทำร้ายผู้อื่นในโรงเรียนอย่างชัดเจน โดยการใช้คำพูดที่ทำให้ผู้ถูกรังแกรู้สึกเจ็บปวดใจ รู้สึกอับอาย เป็นรูปแบบการรังแกทางวาจาที่พบมากที่สุด คิดเป็น 68.7% และการถูกนินทา/การใช้คำพูดเสียดสี รูปแบบนี้พบมากเป็นอันดับสอง คิดเป็น 63.3% (212 ครั้ง) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการพูดถึงผู้อื่นในเชิงลบ การใส่ร้าย และการใช้คำพูดที่แฝงความหมายเพื่อโจมตี เป็นวิธีการรังแกทางวาจาที่แพร่หลาย

การล้อเลียนรูปร่างหรือบุคลิกพบ 52.8% (177 ครั้ง) ซึ่งบ่งชี้ว่าการใช้ลักษณะภายนอกหรือบุคลิกภาพของผู้อื่นมาเป็นเครื่องมือในการเยาะเย้ยถากถางเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง **การแกล้งเรียกชื่อเสียหาย (ถูกตั้งฉายา) พบ 36.7% (123 ครั้ง)** ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการตั้งชื่อล้อเลียนหรือฉายาที่ไม่สุภาพ เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการรังแกทางวาจาที่ทำให้ผู้อับอายและลดทอนคุณค่าในสายตาผู้อื่น

การถูกปล่อยข่าวโคมลอยพบ 22.1% (74 ครั้ง) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการสร้างและเผยแพร่ข่าวลือที่ไม่เป็นความจริง เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการรังแกทางวาจาที่สามารถสร้างความเสียหายต่อชื่อเสียงและความสัมพันธ์ทางสังคมของผู้ถูกกระทำ นอกจากนี้ผู้ตอบแบบสำรวจยังกล่าวถึงความรุนแรงในรูปแบบอื่น ๆ เช่น การด่า การใส่ร้ายเพื่อให้บุคคลอื่นถูกกลั่นแกล้ง การล้อเลียนทางร่างกาย (เช่น การเดินไม่เหมือนคนอื่น) และการล้อชื่อพ่อแม่ (0.3%) แม้จะมีสัดส่วนน้อย แต่ก็แสดงให้เห็นถึงความหลากหลายและขอบเขตของการรังแกทางวาจาที่สามารถเกิดขึ้นได้

การรังแกทางสังคม (social)

คำตอบ 337 ข้อ

จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 337 คน ที่เคยมีประสบการณ์หรือพบเห็นการรังแกในโรงเรียน พบว่ามีรูปแบบการรังแกทางสังคม (social) โดยเลือกได้มากกว่า 1 ข้อ ดังนี้

- การล้อเลียนหรือทำให้ผู้อื่นอับอายต่อหน้าคนจำนวนมาก เป็นรูปแบบการรังแกทางสังคมที่พบมากที่สุด คิดเป็น 50.1% ของผู้ตอบ (169 ครั้ง)
- การพูดลับหลัง/นินทา ปล่อยข่าวลือไม่จริง พบมากเป็นอันดับสอง คิดเป็น 50.1% ของผู้ตอบ (169 ครั้ง)
- การกีดกันจากกลุ่ม ไม่ให้เข้าร่วมกิจกรรม คิดเป็น 31.8% ของผู้ตอบ (107 ครั้ง)

- การข่มขู่ให้รู้สึกไม่ปลอดภัยในสังคม คิดเป็น 21.4% ของผู้ตอบ (72 ครั้ง)
- ไม่เคยพบเจอ คิดเป็น 25.8% ของผู้ตอบ (87 ครั้ง)

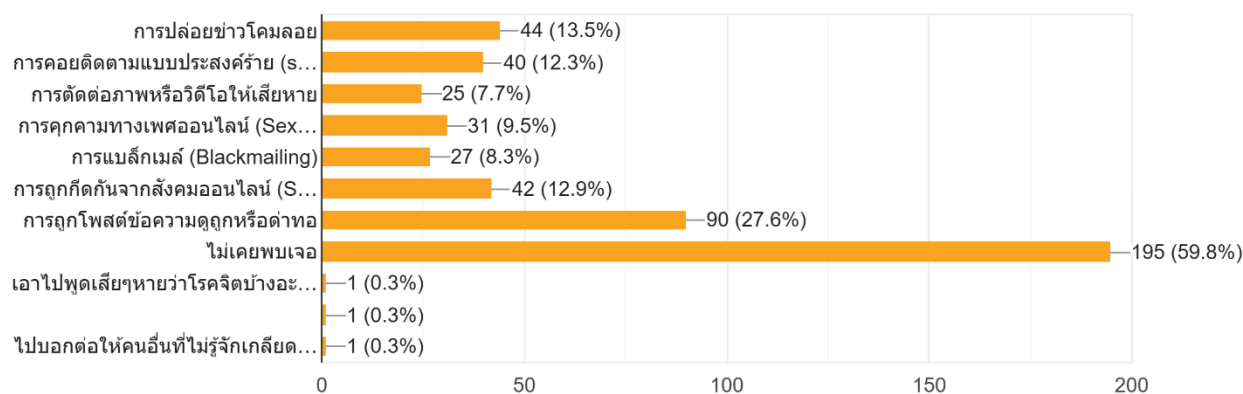
นอกจากนี้ผู้ตอบแบบสำรวจยังกล่าวถึงความรุนแรงในรูปแบบอื่น ๆ ประมาณ 0.3% - 0.6% ได้แก่ การทำให้ผู้อื่นกลายเป็นคนใช้ การใช้เส้นสายข่มผู้อื่น

จากข้อมูลการสำรวจ พบว่ารูปแบบการรังแกทางสังคม (social) มีลักษณะที่น่าสนใจและสะท้อนถึงพลวัตทางสังคมในโรงเรียนชัดเจน โดยเฉพาะการล้อเลียน/ทำให้อับอายต่อหน้าคนจำนวนมากและการพูดลับหลัง/นินทา/ปล่อยข่าวลือ ทั้งสองรูปแบบนี้มีสัดส่วนสูงที่สุดเท่ากัน คือ 50.1% (169 ครั้ง) ซึ่งเน้นย้ำว่าการทำลายชื่อเสียง การสร้างความอับอาย และการบ่อนทำลายความสัมพันธ์ทางสังคมเป็นวิธีการรังแกที่แพร่หลายในโรงเรียน การที่สัดส่วนเท่ากันยังอาจบ่งชี้ว่าพฤติกรรมเหล่านี้มักเกิดขึ้นควบคู่กัน หรือเป็นกลยุทธ์หลักในการรังแกทางสังคม

การกีดกันจากกลุ่ม/ไม่ให้เข้าร่วมกิจกรรมพบ 31.8% (107 ครั้ง) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการทำให้เหี่ยวหรือรู้สึกโดดเดี่ยวและไม่เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เป็นวิธีการรังแกที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของและความมั่นคงทางสังคมของนักเรียน การข่มขู่ให้รู้สึกไม่ปลอดภัยในสังคมพบ 21.4% (72 ครั้ง) ซึ่งบ่งชี้ว่าการสร้างความรู้สึกหวาดกลัวและการคุกคามต่อสถานะทางสังคมของเหยื่อเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการรังแกที่ส่งผลกระทบทางจิตใจอย่างมาก และรูปแบบอื่น ๆ ที่ผู้ตอบแบบสำรวจได้แสดงความคิดเห็นไว้เพิ่มเติม เช่น การทำให้ผู้อื่นเป็นคนใช้หรือการใช้เส้นสายข่มผู้อื่น (0.3% - 0.6%) แม้จะมีสัดส่วนน้อย แต่ก็สะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายของวิธีการรังแกที่อาจเกิดขึ้นและความซับซ้อนของพลวัตอำนาจในโรงเรียน

การรังแกในโลกไซเบอร์ (cyber bullying)

คำตอบ 326 ข้อ

จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 326 คน ที่เคยมีประสบการณ์หรือพบเห็นการรังแกในโรงเรียน พบว่ามีรูปแบบการรังแกในโลกไซเบอร์ (cyber bullying) โดยเลือกได้มากกว่า 1 ข้อ ดังนี้

- ไม่เคยพบเจอ เป็นคำตอบที่พบมากที่สุด คิดเป็น 59.8% ของผู้ตอบ (195 ครั้ง)
- การถูกโพสต์ข้อความดูถูก หรือด่าทอ เป็นรูปแบบการรังแกในโลกไซเบอร์ที่พบมากที่สุดในกลุ่มผู้ที่เคยถูกรังแก คิดเป็น 27.6% ของผู้ตอบ (90 ครั้ง)
- การปล่อยข่าวโคมลอย คิดเป็น 13.5% ของผู้ตอบ (44 ครั้ง)
- การถูกกีดกันจากสังคมออนไลน์ (Social Exclusion) คิดเป็น 12.9% ของผู้ตอบ (42 ครั้ง)
- การคอยติดตามแบบประหลาด (การ stalking) คิดเป็น 12.3% ของผู้ตอบ (40 ครั้ง)
- การคุกคามทางเพศออนไลน์ (Sexual harassment) คิดเป็น 9.5% ของผู้ตอบ (31 ครั้ง)
- การแบล็กเมล์ (Blackmailing) คิดเป็น 8.3% ของผู้ตอบ (27 ครั้ง)
- การตัดต่อภาพ หรือวิดีโอให้เสียหาย คิดเป็น 7.7% ของผู้ตอบ (25 ครั้ง)

รูปแบบการรังแกในโลกไซเบอร์อื่นๆ ที่มีผู้ตอบกล่าวถึงประมาณ 0.3% ได้แก่ ไปบอกต่อให้คนอื่นที่ไม่รู้จักเกลียด

จากข้อมูลการสำรวจแสดงให้เห็นถึงสถานการณ์และการรับรู้เกี่ยวกับภัยคุกคามออนไลน์ในกลุ่มนักเรียน ดังนี้ **ไม่เคยพบเจอ คำตอบนี้มีสัดส่วนสูงถึง 59.8% (195 ครั้ง)** ซึ่งอาจตีความได้หลายนัย เช่น นักเรียนส่วนหนึ่งอาจยังไม่เคยประสบกับการรังแกในโลกไซเบอร์โดยตรง หรืออาจไม่ตระหนักว่าพฤติกรรมบางอย่างที่ตนเองพบเจอคือการรังแกทางไซเบอร์

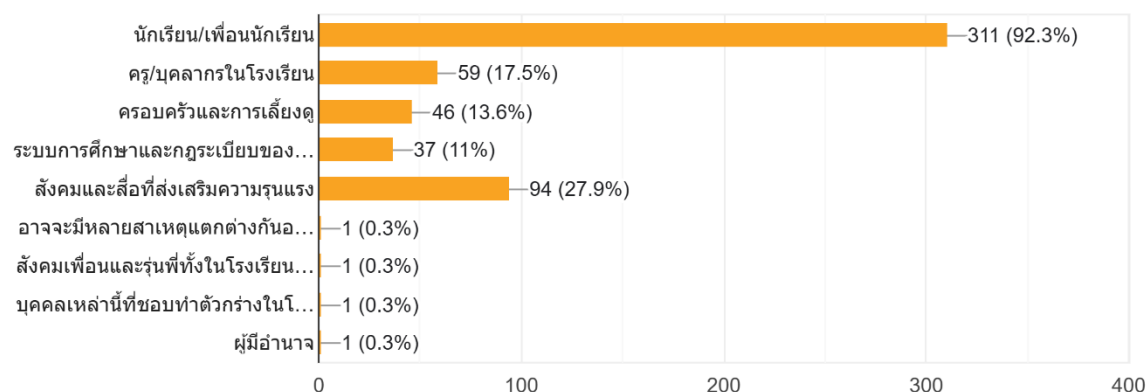
การถูกโพสต์ข้อความดูถูก หรือคำทอ รูปแบบนี้พบมากที่สุดในกลุ่มผู้ที่เคยถูกรังแก คิดเป็น 27.6% (90 ครั้ง) ซึ่งเน้นย้ำว่าการใช้ข้อความที่เป็นการ Bully โดยตรงบนแพลตฟอร์มออนไลน์เป็นรูปแบบที่พบได้บ่อย การปล่อยข่าวโคมลอยพบ 13.5% (44 ครั้ง) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการกระจายข้อมูลที่ไม่เป็นความจริงเพื่อทำลายชื่อเสียงหรือสร้างความเสียหายยังคงเป็นปัญหาสำคัญในโลกออนไลน์ การถูกกีดกันจากสังคมออนไลน์ (Social Exclusion) พบ 12.9% (42 ครั้ง) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการทำให้รู้สึกถูกตัดขาดจากกลุ่มในโลกออนไลน์เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการรังแกที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งและการยอมรับทางสังคม การคอยติดตามแบบประสักร้าย (การ stalking) พบ 12.3% (40 ครั้ง) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่น่ากังวลเนื่องจากสร้างความรู้สึกไม่ปลอดภัยและถูกคุกคามอย่างมาก

การคุกคามทางเพศออนไลน์ (Sexual harassment) พบ 9.5% (31 ครั้ง) ซึ่งเป็นปัญหาที่ร้ายแรงและส่งผลกระทบต่อจิตใจต่อผู้ถูกรังแก การแบล็กเมล (Blackmailing) พบ 8.3% (27 ครั้ง) ซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายและสร้างความเสียหายทั้งทางด้านจิตใจและทรัพย์สิน การตัดต่อภาพ หรือวิดีโอให้เสียหายรูปแบบนี้พบ 7.7% (25 ครั้ง) ซึ่งสามารถสร้างความอับอาย เสียหายต่อชื่อเสียง และส่งผลกระทบต่อจิตใจในระยะยาว

นอกจากนี้ผู้ตอบแบบสำรวจยังกล่าวถึงความรุนแรงในรูปแบบอื่น ๆ คือ การบอกต่อให้คนอื่นที่ไม่รู้จักเกลียด แม้การรังแกในรูปแบบนี้มีสัดส่วนน้อย (0.3%) แต่แสดงให้เห็นถึงความพยายามในการขยายวงของการ Bully ไปยังบุคคลภายนอกที่ผู้ถูกรังแกอาจไม่รู้จัก

ปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนเกิดจากใคร

คำตอบ 337 ข้อ

จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 337 คน ที่เคยมีประสบการณ์หรือพบเห็นความรุนแรงในโรงเรียน พบว่าสาเหตุของปัญหาความรุนแรงในโรงเรียน มาจากปัจจัยเหล่านี้ (สามารถเลือกได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

- นักเรียน/เพื่อนนักเรียน เป็นสาเหตุที่ถูกกล่าวถึงมากที่สุด คิดเป็น 92.3% ของผู้ตอบ (311 ครั้ง)
- สังคมและสื่อที่ส่งเสริมความรุนแรง คิดเป็น 27.9% ของผู้ตอบ (94 ครั้ง)
- ครู/บุคลากรในโรงเรียน คิดเป็น 17.5% ของผู้ตอบ (59 ครั้ง)
- ครอบครัวและการเลี้ยงดู คิดเป็น 13.6% ของผู้ตอบ (46 ครั้ง)
- ระบบการศึกษาและกฎระเบียบของโรงเรียน คิดเป็น 11% ของผู้ตอบ (37 ครั้ง)
- สาเหตุอื่น ๆ เช่น บุคคลที่ชอบทำตัวมีอิทธิพลในโรงเรียน ผู้มีอำนาจ คิดเป็น 0.3%

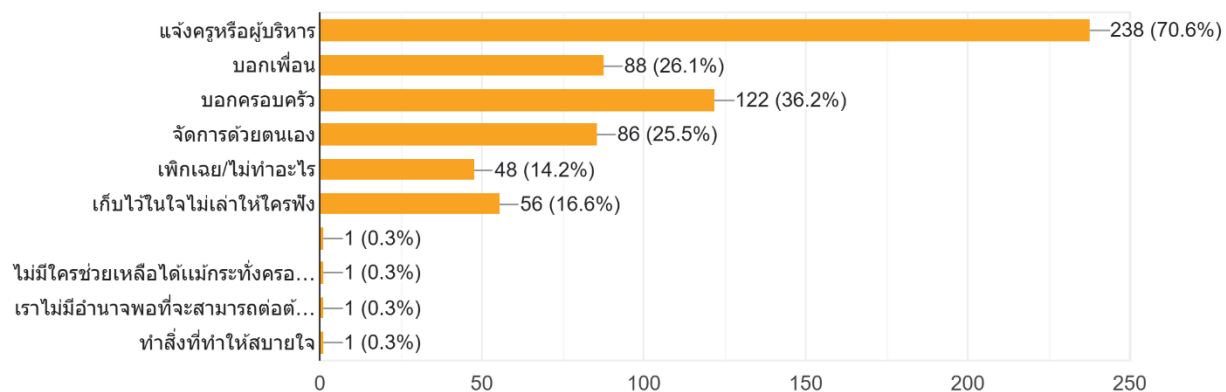
จากข้อมูลการสำรวจชี้ให้เห็นถึงประเด็นสำคัญเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนได้ชัดเจนว่า **นักเรียนหรือเพื่อนนักเรียนถูกระบุว่าเป็นสาเหตุหลักของความรุนแรง โดยมีสัดส่วนสูงถึง (92.3%) (311 ครั้ง)** ซึ่งเน้นย้ำว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเองเป็นแหล่งสำคัญของการเกิดปัญหาความรุนแรงในโรงเรียน รองลงมาคือ **อิทธิพลของสังคมและสื่อที่ส่งเสริมความรุนแรง (27.9%) (94 ครั้ง)** ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมภายนอกโรงเรียนมีส่วนในการหล่อหลอมและกระตุ้นพฤติกรรมความรุนแรงในกลุ่มนักเรียน รวมถึง **ครู/บุคลากรในโรงเรียนถูกระบุว่าเป็นสาเหตุ 17.5% (59 ครั้ง)** ซึ่งอาจสะท้อนถึงประเด็นต่าง ๆ เช่น การจัดการปัญหาที่ไม่เหมาะสม การละเลย หรือแม้กระทั่งการมีส่วนร่วมโดยตรงในความรุนแรง รวมถึง **ครอบครัวและการเลี้ยงดู (13.6%) (46 ครั้ง)** ที่มีส่วนในการใช้ความรุนแรงของนักเรียนและ **ระบบการศึกษาและกฎระเบียบของ**

โรงเรียน (11%) (37 ครั้ง) ซึ่งอาจบ่งชี้ถึงความไม่ชัดเจน ความไม่เป็นธรรม หรือการบังคับใช้กฎระเบียบที่ไม่เหมาะสม

การรับมือและแนวทางแก้ไข

เมื่อพบเห็นหรือประสบกับความรุนแรง คุณเลือกวิธีใดในการรับมือ? (เลือกได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

คำตอบ 337 ข้อ

จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 337 คน ที่เคยมีประสบการณ์หรือพบเห็นความรุนแรงในโรงเรียน พบว่าวิธีการรับมือที่ผู้ตอบเลือกใช้ (สามารถเลือกได้มากกว่าหนึ่งข้อ) มีดังนี้

- แจ้งครู หรือผู้บริหาร เป็นวิธีที่ถูกเลือกมากที่สุด คิดเป็น 70.6% ของผู้ตอบ (238 ครั้ง)
- บอกครบบรรยากาศ คิดเป็น 36.2% ของผู้ตอบ (122 ครั้ง)
- บอกเพื่อน คิดเป็น 26.1% ของผู้ตอบ (88 ครั้ง)
- จัดการด้วยตนเอง คิดเป็น 25.5% ของผู้ตอบ (86 ครั้ง)
- เพิกเฉย/ไม่ทำอะไร คิดเป็น 14.2% ของผู้ตอบ (48 ครั้ง)
- เก็บไว้ในใจไม่เล่าให้ใครฟัง คิดเป็น 16.6% ของผู้ตอบ (56 ครั้ง)

นอกจากนี้ยังมีผู้ตอบที่เลือกตอบอื่น ๆ ซึ่งมีจำนวน 0.3% ได้แก่ ไม่มีใครช่วยเหลือได้แม้กระทั่งครบบรรยากาศ ไม่กล้าแจ้งครบบรรยากาศเพราะกลัวทำให้ครบบรรยากาศไม่สบายใจ

จากข้อมูลการสำรวจสะท้อนให้เห็นถึงแนวทางการจัดการปัญหาและความเชื่อมั่นที่มีต่อครูและโรงเรียน ดังนั้น การขอความช่วยเหลือจากผู้มีอำนาจในโรงเรียน โดยการแจ้งครู หรือผู้บริหาร วิธีนี้ได้รับการเลือกมากที่สุดอย่างชัดเจน คิดเป็น 70.6% (238 ครั้ง) ซึ่งบ่งชี้ว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังคงให้ความสำคัญและมีความเชื่อมั่นในบทบาท

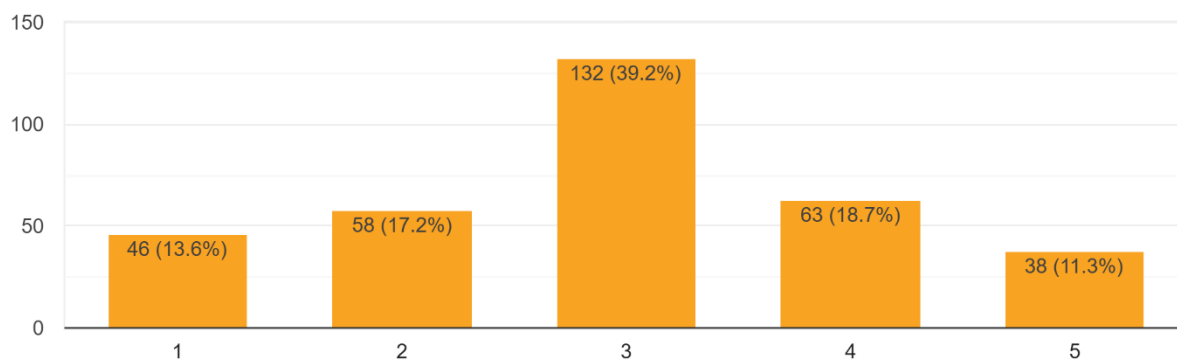
ของครูและผู้บริหารโรงเรียนในการแก้ไขปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้น และอันดับรองลงมาคือ การบอกหรือแจ้งให้ครอบครัวทราบ คิดเป็น 36.2% (122 ครั้ง) สะท้อนถึงความความเชื่อมั่นและความสนิทสนมที่มีต่อสมาชิกในครอบครัว และการบอกเพื่อน การปรึกษาเพื่อนเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่นักเรียนใช้ คิดเป็น 26.1% (88 ครั้ง) ซึ่งอาจสะท้อนถึงความสะดวกในการพูดคุยและขอคำแนะนำจากเพื่อนในวัยเดียวกัน

การจัดการด้วยตนเอง มีนักเรียนจำนวน 25.5% (86 ครั้ง) ที่เลือกที่จะจัดการกับปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งอาจบ่งบอกถึงความพยายามในการพึ่งพาตนเอง หรืออาจเป็นผลมาจากความไม่มั่นใจในความช่วยเหลือจากผู้อื่น การเพิกเฉย/ไม่ทำอะไร มีนักเรียน 14.2% (48 ครั้ง) ที่เลือกที่จะเพิกเฉยต่อปัญหา ซึ่งอาจเกิดจากความกลัว ความไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร หรือความรู้สึกว่าไม่มีใครสามารถช่วยเหลือได้ การเก็บไว้ในใจไม่เล่าให้ใครฟัง นักเรียน 16.6% (56 ครั้ง) เลือกที่จะเก็บปัญหาไว้กับตนเอง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากความอับอาย ความกลัว หรือความไม่ไว้วางใจในผู้อื่น

นอกจากนั้นยังมีความคิดเห็นอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น "ไม่มีใครช่วยเหลือได้แม้กระทั่งครอบครัว" เป็นข้อกังวลที่สะท้อนการไม่มีที่ให้พึ่งพาของผู้ประสบปัญหา รวมถึงการที่ไม่กล้าแจ้งครอบครัวเพราะกลัวทำให้ครอบครัวไม่สบายใจแสดงให้เห็นถึงความใส่ใจและความกังวลของนักเรียนที่มีต่อความรู้สึกของคนในครอบครัว

คุณคิดว่าโรงเรียนมีมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงที่เพียงพอหรือไม่?

คำตอบ 337 ข้อ

จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 337 คน ที่เคยมีประสบการณ์หรือพบเห็นความรุนแรงในโรงเรียน เกี่ยวกับความเพียงพอของมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงในโรงเรียน พบว่า

- ผู้ตอบส่วนใหญ่ (39.2%) ให้คะแนน 3 ซึ่งบ่งชี้ว่ามีความคิดเห็นเป็นกลางต่อความเพียงพอของมาตรการรองลงมาคือให้คะแนน 4 (18.7%) และ 2 (17.2%) ซึ่งแสดงถึงความคิดเห็นที่หลากหลายเกี่ยวกับความเพียงพอของมาตรการ

เมื่อพิจารณาร่วมกับข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการรับมือเมื่อพบเห็นหรือประสบกับความรุนแรง พบว่า

- การแจ้งครูหรือผู้บริหาร เป็นวิธีที่ถูกเลือกมากที่สุด (70.6%) ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลในภาพที่ผู้ตอบส่วนหนึ่งมองว่าโรงเรียนมีมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงในระดับหนึ่ง
- อย่างไรก็ตาม ยังมีผู้ตอบจำนวนไม่น้อยที่เลือกวิธีรับมืออื่น ๆ เช่น บอกครอบครัว (36.2%) บอกเพื่อน (26.1%) และจัดการด้วยตนเอง (25.5%) ซึ่งอาจสะท้อนถึงความกังวลหรือไม่มั่นใจในมาตรการของโรงเรียน

แม้ว่าผู้ตอบส่วนใหญ่จะเลือกแจ้งครูหรือผู้บริหารเมื่อเผชิญกับความรุนแรง แต่ก็มีความคิดเห็นที่หลากหลายเกี่ยวกับความเพียงพอของมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงของโรงเรียน ซึ่งชี้ให้เห็นว่าโรงเรียนอาจต้องพิจารณาปรับปรุงและสื่อสารมาตรการของตนให้มีประสิทธิภาพและสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนมากขึ้น

คุณมีข้อเสนอแนะหรือแนวทาง แก้ไขปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนอย่างไร?

- พิจารณาปรับปรุงห้องน้ำให้มีความมิดชิดมากยิ่งขึ้น เพื่อความสะดวกและความเป็นส่วนตัวของผู้ใช้งานครับ นอกจากนี้ อยากให้เพิ่มเติมกฎระเบียบเกี่ยวกับการห้ามใช้บุหรี่ไฟฟ้าในพื้นที่ด้วยครับ เพื่อความปลอดภัยและสุขภาพของทุกคน กฎระเบียบที่เคร่งครัดมากขึ้น-ครูทุกคนควรบอกหรือตักเตือนใส่ใจกับนักเรียนมากขึ้น
- สร้างความตระหนักรู้ให้กับนักเรียน บุคลากรครู เรื่องการไม่แบ่งแยกและการใช้กำลังในการแก้ปัญหา
- ส่วนตัวเป็นประธานนักเรียนจะเริ่มพูดคุยกับบุคคลที่มีพฤติกรรมใช้ความรุนแรง (เฉพาะคนที่สามารถเข้าหาได้) และสำหรับคนที่ไม่สามารถเข้าพูดคุยได้โดยตรงจะรายงานต่อครูที่รับผิดชอบด้านนี้โดยตรง แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมาส่วนตัวรู้สึกว่าบุคคลเหล่านั้นบ้างก็มีการลดความรุนแรงลง บางคนก็ไม่มีการปรับใด ๆ แต่ก็มีบางคนที่ใช้คำพูดให้ได้ยินว่าใครฟ้องเจ้าตัวจะจัดการส่วนตัวอยากให้มาตรการสำหรับจัดการเฉพาะกลุ่มให้ชัดเจนในทิศทางเดียวกัน

- อยากให้มีจิตแพทย์ให้คำปรึกษาประจำโรงเรียน
- ขอให้มีการลงโทษนักเรียนที่กระทำผิดอย่างเหมาะสมตามระดับความผิด พร้อมทั้งมีการแนะแนวหรือให้คำปรึกษากับผู้กระทำผิด เพื่อช่วยให้พวกเขาได้เรียนรู้จากความผิดพลาด และไม่กลับมาประพฤติตนในทางที่ผิดอีกในอนาคต
- อยากให้ทางโรงเรียนให้ความสำคัญและใส่ใจนักเรียนอย่างแท้จริง มากกว่าการรับฟังข้อมูลจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงด้านเดียว
- ควรมีการจัดให้มีพื้นที่ปลอดภัย (Safe Zone) ภายในโรงเรียนอย่างเพียงพอ เพื่อให้นักเรียนสามารถเข้าถึงได้เมื่อต้องการความช่วยเหลือหรือรู้สึกไม่ปลอดภัย โดยเฉพาะในกรณีที่อาจมีบุคลากรบางท่านแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่อเด็ก การมีพื้นที่ลักษณะนี้จะช่วยส่งเสริมสวัสดิภาพของนักเรียน
- อยากให้โรงเรียนมีกล่องแจ้งปัญหาแบบไม่ระบุตัวตน โดยสามารถใส่ความต้องการหรือปัญหาที่พบเจอลงไปในกลุ่ม เช่น ต้องการเสริมทรงผม เจอปัญหารุ่นพี่มีปากเสียงกัน โดยพิจารณาว่าต้องทำอะไร สามารถทำได้หรือไม่
- สนับสนุนให้คุณครูมีบทบาทในการเตือนและส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักปกป้องสิทธิของตนเองอย่างเหมาะสม และกล้าหลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธพฤติกรรมที่มีลักษณะเป็นความรุนแรงจากเพื่อน
- อยากให้โรงเรียนส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องเพศ ความเป็นตัวเอง และความสามารถพิเศษของนักเรียน เนื่องจากมีหลายคนที่ถูกบูลลี่และไม่ได้มีโอกาสในการแสดงออก ทั้งจากเพื่อนและครู รวมถึงการตำหนิดเด็กในถ้อยคำที่ไม่เหมาะสมซึ่งส่งผลกระทบต่อจิตใจของนักเรียน ขอให้โรงเรียนจัดกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กได้แสดงศักยภาพและได้รับการสนับสนุนอย่างทั่วถึง โดยเฉพาะในกลุ่ม LGBTQ+ และให้โอกาสเด็กในเรื่องของทรงผมที่อาจเกี่ยวข้องกับเกย์และพฤติกรรม เพื่อเสริมสร้างความรับผิดชอบและเสรีภาพในการเลือก สุดท้ายขอให้ทางโรงเรียนให้ความสำคัญกับการป้องกันยาเสพติดและเพิ่มการดูแลในเรื่องนี้ให้เป็นเมนหลัก
- ขอให้ทางโรงเรียนจัดให้มีการอบรมและสอนนักเรียน รวมถึงเชิญผู้ปกครองมารับทราบเกี่ยวกับการกระทำของนักเรียนที่เกี่ยวข้อง หากหลังจากการอบรมยังคงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ทางโรงเรียนอาจพิจารณามาตรการพักการเรียนเพื่อให้โอกาสแก้ไข หากยังคงทำพฤติกรรมผิดซ้ำอาจพิจารณาให้มีการออกจากสถานศึกษา เพื่อรักษามาตรฐานและความปลอดภัยของสภาพแวดล้อมในโรงเรียน

- อยากให้ครูสนใจในเรื่องที่ค่อนข้างละเอียดอ่อนและเปราะบางมากขึ้น เช่นเรื่อง การแบ่งกลุ่ม แบ่งพัก แบ่งพวกของนักเรียน
- **อยากให้ครูแจ้งผู้ปกครองทุกเรื่อง แม้ว่าน้องจะถูกกระทำหรือไม่ถ้าเกิดปัญหาอยากให้ครูแจ้ง เพราะเคยเจอเหตุการณ์แล้วครูไม่แจ้ง แล้วผู้ปกครองมาดูทีหลังก็หมดศรัทธาคุณครู และสงสารเด็กมาก โดยเฉพาะเรื่องกลั่นแกล้งและอยู่ในกลุ่มเพื่อนๆไม่ได้ คุณครูก็ไม่แจ้งให้กับผู้ปกครองและเพิกเฉย**
- ควรจัดการกับระบบความคิดและกระบวนการทางสังคมรวมทั้งสถาบันต่างๆ
- อยากให้คุณครูและนักเรียนบางคนปรับพฤติกรรมให้ดีขึ้นและอยากให้คุณครูทางโรงเรียนแก้ไขปัญห โดยการอบรมสั่งสอนเด็กที่มีนิสัยและพฤติกรรมที่ไม่ดีชอบใช้ความรุนแรงและกริยาทางวาจาคำพูดให้ดีกว่านี้ค่ะ
- คุณครูเน้นย้ำกฎของโรงเรียนและบทลงโทษเมื่อกระทำผิดให้นักเรียนทราบ รวมทั้งขอให้นักเรียน รายงานความรุนแรงหรือปัญหาที่เกิดขึ้นให้คุณครู
- ให้มีการพูดคุยร่วมกันกับนักเรียนที่เกี่ยวข้องในกรณีเกิดปัญหา ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่กระทำหรือผู้ที่ได้รับผลกระทบ เพื่อให้เข้าใจสาเหตุอย่างรอบด้านและเป็นธรรมกับทุกฝ่าย หากพบว่าเหตุการณ์ลักษณะ เดิมเกิดขึ้นซ้ำหลายครั้ง อาจพิจารณามาตรการที่เหมาะสม เช่น การปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมของ นักเรียนบางราย เพื่อป้องกันไม่ให้ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียน เนื่องจากข่าวสารในยุค ปัจจุบันแพร่กระจายได้รวดเร็ว และอาจส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของบุคคลภายนอก
- **อยากให้รัฐบาลได้มีการกำหนดระเบียบและส่งมายังสถานศึกษา เพื่อให้ผู้บริหารและครูดำเนินการ ตามอย่างเคร่งครัด พร้อมทั้งมีบทลงโทษสำหรับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าว**
- หากเป็นไปได้ ขอความกรุณาตให้นักเรียนเข้าไปในบริเวณใกล้สระน้ำโดยเด็ดขาด เนื่องจากอาจเกิด อันตรายได้หากมีการผลักหรือแก่งัดกันในพื้นที่ดังกล่าว จึงใคร่ขอให้ช่วยกำกับและดูแลเรื่องนี้ อย่างจริงจังเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนทุกคนค่ะ
- ครูควรรับฟังเด็กให้มากขึ้นสังเกตเด็กๆให้เยอะๆว่าคนไหนมีความผิดปกติไปจากเดิมแล้วพูดคุย หรือ เรียกเด็กๆพูดคุยตัวต่อตัวบ่อยๆ
- ไม่ควรสนับสนุนความรุนแรง ไม่ควรใช้คำพูดรุนแรงกับนักเรียนและไม่ควรลงโทษโดยการตีแต่เป็น การพูดคุยด้วยเหตุและผลมากกว่า

- ครูประจำชั้นควรทดลองเรียกเด็กนักเรียนในความดูแลเข้ามาพูดคุยหรือแชร์ประสบการณ์ที่พบเจอแบบรายตัวเพราะเด็กบางคนอาจจะไม่กล้าจะแจ้งใครถึงแม้บางเรื่องอาจดูเหมือนไม่น่าจะก่อให้เกิดปัญหาได้ อย่างเช่น เพื่อนจับกลุ่มกันและคอยบูลลี่คนที่อยู่ต่างกลุ่ม จัดกิจกรรมเสริมสร้างสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน
- ปัญหาความรุนแรง โดยส่วนมากมักเกิดจากความคิดและอารมณ์ของผู้ใช้ความรุนแรง เราไม่สามารถบังคับหรือทำให้เขาหยุดคิดที่จะทำร้ายคนอื่นได้ ผมจึงคิดว่า ควรแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ โดยการอบรมเรื่องการสอนลูก การปลูกฝังจิตสำนึกลูกให้ถูกวิธี ให้แก่เด็กม.ปลาย โดยใส่ในวิชาเช่น สุขศึกษา หรือหน้าที่พลเมือง อะไรก็ได้ครับ ในความคิดผม
- เวลาครูเจอนักเรียนที่ชอบอยู่คนเดียวเล่นคนเดียวควรสอบถามว่านักเรียนเป็นอย่างไรบ้าง
- - **สร้างค่านิยมการเคารพ**
 - จัดกิจกรรมสร้างความสามัคคี
 - ยกย่องพฤติกรรมเชิงบวก
 - กำหนดนโยบาย-กฎระเบียบชัดเจน
- - **สอนวิธีจัดการทางอารมณ์**
- - **สนับสนุนด้านจิตใจและให้คำปรึกษา “พี่เลี้ยงปลอดภัย”**
- อยากให้โรงเรียนมีกฎระเบียบชัดเจนในการลงโทษเด็กทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ยกเว้นเด็กที่เป็นลูกรักครู โรงเรียนสอนวิชาการน้อยลงเพิ่มวิชาความเป็นคนมากขึ้น ไม่สอนให้เด็กแข่งขัน อิจฉากัน มีระบบรายงานไปยังฝ่ายปกครอง ครูประจำชั้น เมื่อเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น มีการสอดแทรกความรู้เรื่องการบูลลี่+ความรุนแรงในวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่วนหลาย ๆ ครั้งครูเองก็เป็นต้นเหตุการบูลลี่เด็ก ครูทุกคนควรผ่าน Module จิตวิทยาเด็กเบื้องต้น เรียนรู้เรื่องระบบการจัดการดูแลเด็กที่ถูกรังแก
- ปัจจุบันนักเรียนยังขาดวุฒิภาวะและความอบอุ่นจากคนในครอบครัว บางครั้งถึงแจ้งครูไปก็ไร้ประโยชน์ บางครั้งสิ่งที่ทำไปเพื่อสร้างสรรค์เฮฮา แต่ทำให้คนอื่นทุกข์ใจ และเครียดบางคนถึงอาจจะทำการการุณยฆาตตัวเอง ควรมีการสั่งสอน เข้าค่ายปรับพฤติกรรม หักคะแนน ไล่ออก เพื่อให้ได้รู้สำนึก แต่หากยังไม่เช็ดให้ชั้นบัญชีดำไม่ให้เข้าโรงเรียนไหนได้อีก
- คุณครูทุกคนควรใส่ใจกับเรื่องนี้มากขึ้นต่อไปเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ควรใส่ใจ ควรพยายามถาม พยายามช่วยให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ครับ

- ขอให้ทุกนักเรียนยกเลิกการนินทาหรือการล้อเลียนเกี่ยวกับชื่อของพ่อแม่กัน และเข้าใจถึง **ความสำคัญของการเคารพซึ่งกันและกัน** ไม่สร้างความแตกแยกหรือทะเลาะกันในระหว่างเพื่อน ๆ นอกจากนี้ **ขอให้ครูทุกท่านให้ความสนใจและตอบสนองทันทีเมื่อนักเรียนมาร้องเรียนหรือฟ้องเรื่องดังกล่าว เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเป็นมิตรสำหรับทุกคน**
- โรงเรียนควรมีศูนย์กลางความปลอดภัยของนักเรียน เมื่อมีเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทหรืออื่นๆสามารถเข้าแจ้งได้ทันทีและแจ้งเข้าระบบกระทรวงศึกษาธิการเพื่อจัดการอย่างเป็นระบบ ไม่ใช่ระบบอุปถัมภ์ในการตัดสิน
- คุณครูควรเข้ามา take action อย่างแท้จริง ทำโทษคนทำผิด ไม่ใช่ไม่ใส่ใจ อ้างว่าเด็กแกล้งกัน เหตุการณ์วันนั้นจบด้วยเหี้ยอย่างเราต้องลาออกจากโรงเรียนเองค่ะ การเพิกเฉยของผู้ใหญ่ก็เหมือนการส่งเสริมให้คนผิดกระทำความผิดมากขึ้น เพราะไม่เคยต้องรับโทษจากสิ่งที่ตัวเองทำเลย
- ปัญหาความรุนแรงในสังคมมักเริ่มต้นจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และกฎหมาย หากประเทศดี ทุกอย่างก็ดีขึ้นตามมา แต่การแก้ปัญหความรุนแรงในโรงเรียนยังคงทำทนาย แม้จะลดลงตามยุคสมัย **ครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการสร้างทัศนคติและบุคลิกภาพของเด็ก การให้คำปรึกษาและการสนับสนุนจากครูแนะแนวที่มีความรู้จริงเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยเหลือเด็กที่ประสบปัญหา** **ความรุนแรงในโรงเรียนอาจไม่หายไปทั้งหมด แต่การเรียนรู้จากเหตุการณ์และใช้เป็นบทเรียนชีวิตอาจช่วยให้เด็กๆ เติบโตขึ้นได้** **แม้ทั้งฝ่ายที่กระทำและฝ่ายที่ถูกกระทำก็มีบาดแผลจากเหตุการณ์นี้**
- อยากให้ผู้บริหาร กระทรวงศึกษาธิการ ศาลปกครอง กฎหมาย ใส่ใจกับโรงเรียนทั่วประเทศที่มีความรุนแรงเกิดขึ้นพร้อมลงโทษสอบสวนทางกฎหมาย เพื่อจะเป็นเคสตัวอย่างให้กับโรงเรียนอื่นๆ
- **เด็กแต่ละคนเติบโตมาในครอบครัวที่แตกต่างกัน ครูควรสังเกตพฤติกรรมของเด็กแต่ละคนและไม่ตัดสินจากเสียงข้างมากเพียงอย่างเดียว** **เมื่อเกิดปัญหาความขัดแย้ง ควรให้โอกาสเด็กที่ถูกกระทำพูดก่อน และฟังพยานจากทั้งสองฝ่ายเพื่อหาความจริง** **สำหรับกรณีทะเลาะกันในวันเด็ก** สามารถใช้วิธีมัดมือเด็กสองคนติดกันเป็นเวลา 1 วัน โดยให้แก้ไขเฉพาะช่วงเวลาทานข้าวหรือทำธุระส่วนตัว เพื่อช่วยให้เด็กทั้งสองได้ใกล้ชิดและเรียนรู้การอยู่ร่วมกัน หากยังมีปัญหาก็อาจทำต่อจนกว่าเด็กจะปรับตัวได้
- ควรปรับปรุงมาตรการการป้องกันความรุนแรงให้ดีกว่านี้ ไม่เพิกเฉย
- มีการกำหนดกฎและวิธีทำโทษสำหรับผู้ที่ถูกสั่งแกล้งผู้อื่น และ เสนอให้นักเรียนนำโทรศัพท์/เครื่องอัดเสียงได้ (แต่ต้องมีกฎเกณฑ์ในการควบคุม)

ข้อมูลโดยสรุปจากแบบสำรวจ

ลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 798 คน

- ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (39.6%) และประถมศึกษา (36.7%)
- เพศหญิงมีสัดส่วนมากกว่าเพศชาย (55.9% ต่อ 42.6%)
- กลุ่มอายุส่วนใหญ่คือ 13-18 ปี (มัธยมศึกษา) และ 6-12 ปี (ประถมศึกษา)
- ลักษณะครอบครัวที่พบมากที่สุดคือครอบครัวที่มีพ่อ แม่ และลูก (51.8%)

ประสบการณ์ความรุนแรงในโรงเรียน จำนวน 377 คน

- 42.2% ของผู้ตอบเคยมีประสบการณ์หรือพบเห็นความรุนแรงในโรงเรียน
- รูปแบบการรังแกที่พบมากที่สุดคือการรังแกทางร่างกาย (physical) โดยเฉพาะการตี (62.6%) และการต่อย (52.8%)
- การรังแกทางวาจา (verbal) ที่พบมากที่สุดคือการใช้คำพูดที่ทำให้เจ็บปวดใจ (68.7%) และการนินทา/ใช้คำพูดเสียชื่อเสียง (63.3%)
- การรังแกทางสังคม (social) ที่พบมากที่สุดคือการล้อเลียน/ทำให้อับอายต่อหน้าคนจำนวนมาก และการพูดลับหลัง/นินทา (50.1% เท่ากัน)
- การรังแกในโลกไซเบอร์ (cyber bullying) ที่พบมากที่สุดคือการถูกโพสต์ข้อความดูถูกหรือด่าทอ (27.6%) แต่ผู้ตอบส่วนใหญ่ (59.8%) ตอบว่าไม่เคยเจอการรังแกในรูปแบบนี้

สาเหตุของความรุนแรงในโรงเรียน

- อันดับที่ 1 คือ นักเรียน/เพื่อนนักเรียน ถูกกล่าวถึงว่าเป็นสาเหตุมากที่สุด (92.3%)
- อันดับที่ 2 คือ สังคมและสื่อที่ส่งเสริมความรุนแรง (27.9%)
- อันดับที่ 3 คือ ครู/บุคลากรในโรงเรียน (17.5%)

การรับมือกับความรุนแรง

- วิธีที่ผู้ตอบเลือกใช้มากที่สุดคือการแจ้งครูหรือผู้บริหาร (70.6%)
- อันดับที่ 2 คือ การบอกครอบครัว (36.2%)
- อันดับที่ 3 คือ การบอกเพื่อน (26.1%)
- อันดับที่ 4 คือ การจัดการด้วยตนเอง (25.5%) และอันดับที่ 5 คือการเพิกเฉย (14.2%)

ความคิดเห็นต่อมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาคาความรุนแรงในโรงเรียน

- ผู้ตอบส่วนใหญ่ (39.2%) มีความคิดเห็นเป็นกลาง
- แต่มีความคิดเห็นที่หลากหลายเกี่ยวกับความเพียงพอของมาตรการ

ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไขปัญหาคาความรุนแรงในโรงเรียน

- โดยสรุปข้อเสนอแนะมีความหลากหลาย เช่น การปรับปรุงห้องน้ำให้มิดชิด การเพิ่มกฎระเบียบเกี่ยวกับการห้ามใช้บุหรี่ไฟฟ้า การสร้างความตระหนักรู้ การมีจิตแพทย์ให้คำปรึกษา การมีพื้นที่ปลอดภัย การรับฟังเด็กมากขึ้น การมีกลองแจ้งปัญหาแบบไม่ระบุตัวตน และการอบรมคุณครู